

Aquest any es compleixen els 150 anys de l'arribada a l'Hospital de les Germanes Carmelites de la Comunitat Vedruna

"La congregació és present als àmbits on hi ha més necessitat social i ara ens impliquem en el voluntariat"

El "Déu vos guard" i la imatge de Santa Joaquina de Vedruna, la fundadora de la Congregació, ens donen la benvinguda a les dependències de la comunitat de les germanes Carmelites-Vedruna de l'Hospital. A banda i banda del llarg passadís hi ha diferents habitacions i, al fons, l'oratori, una sala on es reuneixen per pregar tres vegades al dia. La germana Dolors Sitjes,

Una foto històrica de les germanes carmelites de l'Hospital

superiora provincial de la Congregació, ens fa passar a la sala d'estar, un ampli espai al costat del menjador. El lloc és senzill i acollidor, amb un sofà que convida a parlar distesament. Per les finestres que deixen passar la llum es divisa l'edifici històric i a l'ambient es respira silenci, trencat de tant en tant per les sirenes d'alguna ambulància. La germana Dolors ens explica com va arribar la Congregació a Granollers, ara fa 150 anys, un recorregut històric al qual s'afegeix més tard la germana Pilar Castellanos, coneguda carinyosament com la Piluca.

Moltes coses han canviat des de l'arribada el 1855 de les germanes, que es feien càrrec dels desvalguts de l'Hospital i de l'educació de les nenes de l'escola, la majoria òrfenes. La congregació va arribar a tenir, en la dècada de 1970, fins a 32 germanes a l'Hospital, coincidint amb el creixement que va experimentar el centre hospitalari aquells anys. En aquella època, les germanes es feien càrrec de les tasques d'infermeria i, a més, portaven els comptes administratius i el registre d'entrades i sortides dels pacients, la bugaderia, la cuina i la neteja... Va ser aleshores quan les germanes Pilar Castellanos

i Fina Hernández van proposar als membres del patronat una reorganització interna perquè elles no podien assumir tota la gestió. En aquell moment va arribar el primer gerent, Enric Obach. Aquest va donar a l'hospital un caràcter empresarial, posant en funcionament una nova forma d'organització i creant diferents direccions: econòmica administrativa, mèdica, assistencial, serveis generals i més tard, ja amb el senyor Trullà, es va substituir la direcció assistencial per la direcció d'infermeria, de la qual se'n va fer càrrec la germana Pilar Castellanos. Progressivament es van anar incorporant infermeres i auxiliars i la tasca de les germanes va derivar, majoritàriament, cap a la infermeria. A més, les germanes van fer un paper molt destacat en l'àmbit de formació del personal d'infermeria, organitzant cursos. Fins i tot, juntament amb alguns metges, van formar una escola d'infermeria de la qual van sortir dues promocions, unes cinquanta infermeres.

Durant molts anys les germanes van continuar portant la direcció d'infermeria i treballant com a infermeres o auxiliars a les unitats d'hospitalització. Amb el anys, **"vam anar deixant els nostres llocs a l'Hospital i derivant-los a la Residència... A l'anar jubilat-nos ens hem decantat més pel voluntariat i l'acompanyament religiós i espiritual"**. En l'actualitat són nou les germanes que formen la comunitat: Josefina Hernández, Pilar Castellanos, Immaculada Pernia, Dolors Sitjes, Maria Ares Xuclà, Maria Penosa, Enriqueta Matabosch, Matea Martínez, Magdalena Bertrán i Imma Bonada, la darrera que s'ha incorporat. Les nou formen una gran família. Però com és un dia en la vida de les germanes? Es lleven abans de les sis del matí i a les set fan la pregària de Laudes, la primera del dia. Les germanes tenen uns espais comunitaris marcats, la pregària és un d'ells, espais de vida fraterna i espais de diàleg i de compartir. Cadascuna té un horari laboral diferent i una dedicació, basada en el voluntariat.

Actualment, les germanes jubilades col·laboren a la Residència i a la cuina i s'encarreguen del manteniment de la capella de l'Hospital i de l'acompanyament religiós, **"tot i que és més espiritual que religiós, ja que una de les finalitats és acompanyar les persones en situacions de sofriment i el sofriment l'experimentem tots, indiferentment de la religió que professem"**. I el futur de la congregació? **"L'important és viure al dia. El que existeix és l'avui, i és en aquest**

Un repàs a la història

L'any 1826, Joaquina de Vedruna sent la crida de Déu i funda la Congregació de les Germanes Carmelites de la Caritat Vedruna per dedicar-se a la "cura dels malalts i desemparats i a la formació cristiana i promoció de la dona". Educada en un ambient familiar molt cristià es va mostrar sempre molt atreta per Déu i va dedicar el millor d'ella a educar i tenir cura dels pobres als afores de Vic, on vivia. El 26 de febrer de 1855, un any després de la mort de Joaquina de Vedruna víctima del còlera, tres germanes encapçalades per la germana Paula Delpuig arriben a l'Hospital de Granollers per fer-se càrrec del centre hospitalari i de l'escola de nenes. El nombre

de germanes va anar augmentant amb el pas dels anys fins a arribar a haver-n'hi 32 pels volts de 1970. Va ser aleshores quan l'Hospital s'organitza internament i s'incorpora personal nou. Les germanes assumeixen la responsabilitat de dirigir el personal d'infermeria durant més de 20 anys.

Des de la inauguració de l'hospital, l'any 1923, les germanes treballen i viuen al mateix edifici, en un espai destinat a la comunitat. D'uns anys ençà, dirigeixen la seva tasca laboral, sobretot a la Residència, a l'acompanyament religiós i espiritual i al voluntariat. Actualment, la Congregació de germanes Carmelites Vedruna la formen 2.400 germanes, repartides per Amèrica, Àfrica, Àsia i Europa (Espanya, Itàlia i Albània), 600 de les quals són a Catalunya i 9, a l'Hospital de Granollers.